

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ

Στο εσωτερικό το κυρίως μέτωπο

Του ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΡΑ

Το σενάριο της χρεοκοπίας το συνόψισε ο Κώστας Καλλιτίσης στην «Κ» της περασμένης Κυριακής (31.5.2015): «Αν δεν πληρωθεί μια δόση στο ΔΝΤ, όλο το χρέος της χώρας (περίπου 320 δισ. ευρώ) μπορεί να κηρυχθεί απαιτητό από τους δανειστές... Η οικονομική δραστηριότητα θα παγώσει πλήρως... ουδείς θα πληρώνει οποιαδήποτε υποχρέωσή του (από δόση έως μισθό), τα δημόσια έσοδα θα μηδενιστούν... Είναι βεβαία η επιβολή capital controls: Για να μην ερημώσει η χώρα και οι Τράπεζες από κεφάλαια, ο πρωθυπουργός κ. Τσίπρας θα υπογράψει Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, που θα βάλει φραγμούς στην κίνηση κεφαλαίων και στην ανάληψη καταθέσεων. Οι εισαγωγές (σε μια κατεξοχήν εισαγωγική χώρα) θα κοπούν, ως εκ τούτου και μέρος της παραγωγής θα σταματήσει λόγω έλλειψης πρώτων υλών, οι εξαγωγές θα συρρικνωθούν. Χιλιάδες θέσεις εργασίας θα καταστραφούν. Εκτεταμένες ελλείψεις σε κρίσιμα αγαθά (φάρμακα, ενέργεια κ.ά.) θα σημειωθούν. Θα επιβληθεί όριο ανάληψης στις καταθέσεις, π.χ. 50 ή 70 ευρώ/μέρα, και στον μισθό που θα (αν) καταβάλλεται μέσω Τραπεζών».

Τα υπόλοιπα τα φαντάζεται κανείς ρεαλιστικότερα: Κλίμα πανικού, οι κουκουλοφόροι στους δρόμους μαζί με χιλιάδες λαθρομετανάστες. Λεηλασίες καταστημάτων, υπεραγορών, Τραπεζών, ληστείες και μαχαιρώματα καταμεσής του δρόμου, άκριτες εκδικητικές σφαγές, λιντσαρίσματα, εξαφάνιση της αστυνομίας, ερήμωση των νοσοκομείων, ακινησία των μέσων μεταφοράς. Το κράτος στην Ελλάδα (η δημοσιοϋπαλληλία) λειτουργεί πια μόνο επειδή υπάρχει μισθός – χρόνια τώρα έχει ολοκληρωτικά αποσβεσθεί κάθε ίχνος συνείδησης «δημόσιου λειτουργού», κοινωνικής προσφοράς.

Πιθανολογώντας το μάλλον αναπότρεπτο μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε τα συντελεσμένα που επιμένουμε να παραβλέπουμε: Τα τελευταία σαράντα χρόνια κυριάρχησε ολοκληρωτικά και αυτονόητα η «προοδευτική» αντίληψη ότι ο διορισμένος από το κόμμα στο Δημόσιο έχει ανταλλάξει την ψήφο του και την κομματική του στράτευση με την ισόβια σίτισή του από το κράτος, χωρίς άλλη παραμικρή υποχρέωση απέναντι στην κοινωνία. Ακριτα, ρουσφετολογικά διορισμένος και χωρίς να έχει αξιολογηθεί ποτέ η δουλειά

Η ανάκαμψη της οικονομίας δεν είναι πρόβλημα οικονομικό.

του, ο κρατικός υπάλληλος δεν αισθάνεται συντελεστής της κρατικής λειτουργίας: η υπαλληλική του ιδιότητα είναι απλώς το πρόσχημα για να εξαγοράζεται η ψήφος του, ισόβιως, από κάποιο κόμμα ή πολιτευτή. Αν σταματήσει ο μισθός, τελειώνει και η σχέση του με τα κοινά.

Μπροστά στον εφιάλτη της επερχόμενης ή ενδεχόμενης καταστροφής ο Αλέξης Τσίπρας έχει ένα και μοναδικό δίλημμα: Ή να χρησιμοποιήσει τη μοιραία απειλή του υπέρογκου, τερατώδους χρέους και τις απαιτήσεις των δανειστών σαν μοχλό για να αλλάξει ριζικά τους όρους λειτουργίας του κράτους ή να συνεχίσει τον μικρονοϊκό αριβισμό των προκατόχων του. Ακόμα και ένας βραδύνους ή μωρόπιστος (αλλά ανεξαρτημένος από το κομματικό αφιόνι) μπορεί, σήμερα πια, να καταλάβει ότι κάθε συμβιβασμός είναι θανάσιμος: Δεν γίνεται να συνδυαστούν, να συνυπάρξουν, το πελατειακό κρά-

τος, ο ακαλίνωτος αντικοινωνικός συνδικαλισμός, η «προοδευτική» αναξιοκρατία (δικτατορία της ισοπέδωσης) με την οικονομική ανάκαμψη, την κοινωνική δικαιοσύνη, την ποιότητα της ζωής, την εθνική ανεξαρτησία.

Οι προϋποθέσεις της καταστροφής είναι συντελεσμένες, απαρτισμένες. Αν τα διεθνή συμφέροντα συντηρούν με σταγονόμετρο ελεημοσυνών την επιβράδυνση της «τεχνικής» χρεοκοπίας, αυτό δεν σημαίνει τίποτε το παρήγορο για την προγραμμαμένη χώρα μας. Ούτε τα παιδικίσια καμώματα λεονταρισμών του Παναγιώτη Λαφαζάνη, η αφ' υψηλού ναρκισσιστική ψυχραιμία του Ιωάννη Βαρουφάκη ή τα τραμπουκικά παραληρήματα τηλεοπτικών αστέρων του ΣΥΡΙΖΑ μπορούν να αναχαιτίσουν τον επερχόμενο εφιάλτη, την αμεσότητα της θανατερής απειλής.

Οι δανειστές απαιτούν ποσοτική σμίκρυνση του κράτους, αδιάκριτες απολύσεις, κούρεμα μισθών. Σαφώς κοντόφθαλμη η λογική τους, προσπάθεια να θεραπευτεί ο καρκίνος με ασπιρίνες. Το δικό μας πρόβλημα είναι: να πάψει ο διορισμός στο Δημόσιο να σημαίνει χαριστική σίτιση στο πρυτανείο διά βίου, η δημοσι-

οϋπαλληλία να γίνει στίβος καριέρας για τα πιο δημιουργικά μυαλά. Αυτή την εξαιρετικής κοινωνικής δυναμικής στόχευση δεν την διανοήθηκε ποτέ ο λαϊκισμός της κομματοκρατίας – ούτε ο ολετήριος πρασινογάλαζος ούτε ο αριστερόσχημος ιδεοληπτικός.

Ακόμα κι αν ο επαπειλούμενος εφιάλτης είναι προδιαγεγραμμένος, πραγμάτωση του σεναρίου που είχε καταγγείλει η Νάομι Κλάιν (αν οι «Αγορές» χρειάζονται και την Ελλάδα, μαζί με τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία, σε κατάσταση μόνιμης εξαθλίωσης, να ψωμολυσσάνε), ακόμα και έτσι, η τύχη μας είναι στα χέρια τα δικά μας: Κανένας δεν μπορεί να εμποδίσει τις καιρίες, ριζοσπαστικές εσωτερικές μεταρρυθμίσεις, που θα ξανάδιναν στον λαό μας γλώσσα, ιστορική συνείδηση, υψηλή κατά κεφαλήν καλλιέργεια – ακαταμάχητες προϋποθέσεις ιστορικής επιβίωσης αλλά και αναπτυξιακής δυναμικής.

Χλευάζουν οι εκάστοτε κρατούντες σαν «συνωμοσιολογική» τη ρεαλιστικότερη υπόνοια ότι: το υπουργείο Παιδείας, από τη μεταπολίτευση και μετά, ελέγχεται «αλλαχόθεν» – όχι ιθαγενώς. Ομως τίποτε προφανέστερο από το γεγονός ότι, για τους κεντρι-

κούς άξονες της εκπαιδευτικής πολιτικής (χρησιμοθηρία και ατομοκεντρισμός στα σχολεία, μεθοδική αποδιοργάνωση της ιστορικής συνέχειας –λειτουργικού πλούτου– της γλώσσας, συστηματική αποδόμηση της ιστορικής συνείδησης) ο κάθε κύριος Μπαλτάς συνεχίζει απαρέγκλιτα το έργο της κάθε κυρίας Γιαννάκου και η κάθε κυρία Γιαννάκου το έργο του κάθε κυρίου Βερυβάκη. Οποια τυχόν, έστω και μόνο ανακαινιστική, παρεκτροπή (τύπου Άννας Διαμαντοπούλου), θα έρθει να την ξηλώσει επιμελημένα κάποιος (εντολοδόχος;) Αρβανιτόπουλος.

Το κυρίως μέτωπο του αγώνα για την ιστορική επιβίωση του Ελληνισμού δεν είναι η αντιμαχία με τους δανειστές μας και τον μινώταυρο του υπέρογκου χρέους. Το κυρίως μέτωπο είναι στο εσωτερικό: Γλώσσα, ιστορική συνείδηση, καλλιέργεια κοινωνικής ευαισθησίας. Μια κοινωνία σε κατάρρευση, με μηδενισμένη κάθε ποιότητα ζωής πέρα από την καταναλωτική ευμάρεια, είναι αδύνατο να επιβιώσει, έστω με διαμάντια στο υπέδαφός της.

Πολιτικό σχήμα που να αντιλαμβάνεται αυτή την αλήθεια, δεν υπάρχει. Επομένως, ούτε ελπίδα;